

Sygn. akt VIII Pz 5/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie (...) SSO Małgorzata Andrzejewska (ref.)

Sędziowie: SSO Jolanta Łanowy

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2015r.

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 8 grudnia 2014r.

w sprawie VI P 3653/14

w sprawie z powództwa B. B.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o ryczałt za noclegi

postanawia:

oddalić zażalenie.

(-) SSO J. Ł. (-) SSO M. A. (ref.) (-) SSO P. B.-P.

VIII Pz 5/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił wniosek pozwanego o wyłączenie od rozpoznania sprawy SSR G. T. z uwagi na brak przesłanek przewidzianych w art. 48 i 49 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pozwany zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, to jest art. 49 k.p.c. poprzez jego błędne niezastosowanie polegające na oddaleniu wniosku pozwanego o wyłączenie sędziego G. T. od rozpoznania sprawy, podczas gdy istnieją okoliczności wywołujące uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w niniejszej sprawie, polegające na wyrażeniu przez sędziego na pierwszym terminie rozprawy swojego stanowiska w przedmiocie zasadności roszczeń powoda oraz sugerowaniu powodowi, reprezentowanemu przez fachowego pełnomocnika, środków dowodowych, a także dopuszczeniu dowodu, o przeprowadzenie którego żadna ze stron, reprezentowanych przez profesjonalnych pełnomocników, nie składała wniosku dowodowego.;

- nierozpoznanie istoty sprawy poprzez brak odniesienia się przez Sąd pierwszej instancji do wskazywanych przez pozwaną we wniosku o wyłączenie sędziego okoliczności wywołujących uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego, to jest sugerowanie powodowi środków dowodowych na poparcie jego twierdzeń oraz także dopuszczenia

dowodu, o przeprowadzenie którego żadna ze stron nie wniosła, a w konsekwencji do pominięcia tych okoliczności przy rozpoznawaniu wniosku pozwanej o wyłączenie sędziego.

Stawiając powyższe zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i wyłączenie sędziego G. T. od rozpoznania niniejszej sprawy, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Prawidłowo uznał Sąd Rejonowy, iż brak jest podstaw do wyłączenia SSR G. T. od rozpoznania niniejszej sprawy.

Po pierwsze nie zachodzą przyczyny wyłączenia sędziego określone w art. 48 k.p.c., które powodowałyby wyłączenie SSR G. T. od rozpoznania niniejszej sprawy z mocy ustawy.

Prawidłowo też uznał Sąd pierwszej instancji, że brak jest podstaw do wyłączenia sędziego w oparciu o przepis art. 49 k.p.c.

Zgodnie z art. 49 k.p.c. podstawą do wyłączenia sędziego jest istnienie uzasadnionych okoliczności wywołujących wątpliwości co do jego bezstronności. Wskazanie tych okoliczności spoczywa na osobie, która domaga się wyłączenia sędziego, przy czym nie wystarczą tu jakiegokolwiek okoliczności zachodzące w odniesieniu do osoby sędziego, lecz takie, które mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego. Sąd co do zasady uznawany jest za bezstronny i dopiero wykazanie, że istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie, zasadę tę podważa. Słusznie stwierdził Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w postanowieniu z dnia 29 sierpnia 2012 r., sygn. akt III AUz 95/12, iż „w aspekcie względnych podstaw z art. 49 k.p.c. istotne są nie subiektywne wrażenia strony o konieczności wyłączenia sędziego, lecz konkretne fakty, świadczące o różnym traktowaniu stron, nieprzychylności wobec jednej ze stron, co uzasadniać mogłoby subiektywne wątplenie o bezstronności sędziego. Tylko takie traktowanie może u strony (a także u postronnych) wywoływać wątpliwości co do bezstronności sędziego i stać się przyczynkiem do jego wyłączenia”. W tym kontekście należy zatem rozważyć wniosek pozwanej.

Strona pozwana jako okoliczności wyłączenia sędziego wskazała:

- zwrócenie uwagi stron, w trakcie referowania stanu sprawy na uchwałę Sądu Najwyższego wydaną w składzie 7 sędziów i związane z tym wypowiedzi o barku potrzeby przeprowadzenia dowodów na okoliczność warunków noclegowych panujących w kabinie pojazdu oraz możliwości zastosowania art. 322 k.p.c.;
- wydanie postanowienia o dopuszczeniu dowodu z wykazu dni pobytu powoda w podróży służbowej na okoliczność odbywania przez powoda podróży służbowych, pomimo braku wniosku dowodowego w tym zakresie ze strony powoda, reprezentowanego przez fachowego pełnomocnika;
- zasugerowanie powodowi, który jest reprezentowany przez fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, obecnego na rozprawie, możliwości powołania dowodu z przesłuchania w charakterze świadków kierowców, z którymi powód odbywał podróże służbowe w załodze dwuosobowej.

W ocenie Sądu Okręgowego wskazane powyżej okoliczności nie mogą zostać uznane za skuteczne przyczyny dla, którym należałoby postanowić o wyłączeniu SSRG. T. od rozpoznania niniejszej sprawy.

Przede wszystkim podkreślić należy, że ewentualne uchybienia proceduralne mogą być podważane tylko w ramach środków odwoławczych i tym samym podlegają kontroli instancyjnej. Przypomnieć tutaj trzeba, że Sąd nie ma obowiązku uwzględnienia wszystkich wniosków dowodowych a samo ich oddalenie wraz z uzasadnieniem przyczyny tej decyzji nie może być traktowane niejako automatycznie jako uchybienie procesowe świadczące o braku

bezstronności sędziego. Podobnie w przypadku dopuszczenia dowodu z urzędu, czy też podejmowanych przez Sąd czynności celem ustalenia danych osobowych osób, których zeznania mogą zostać dopuszczone jako dowód z urzędu. Analizując merytorycznie decyzje Sądu pierwszej instancji dotyczące wniosków dowodowych, należałoby już wkroczyć w sferę orzeczniczą, która może być przedmiotem oceny wyłącznie w postępowaniu odwoławczym. W niniejszej sprawie, na jej obecnym etapie, Sąd drugiej instancji nie jest zaś do tego uprawniony. Z zapisów protokołu rozprawy z dnia 16 października 2014r. wynika, że strona pozwana miała możliwość zgłoszenia zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c. po wydaniu przez Sąd pierwszej instancji postanowień dowodowych i zastrzeżenia takie rzeczywiście zgłosiła. Tak więc jeżeli zajdzie konieczność może się ona powołać, w ramach ewentualnej apelacji wniesionej w przypadku zapadnięcia niekorzystnego rozstrzygnięcia, na stwierdzone jej zdaniem naruszenie przepisów postępowania przez Sąd pierwszej instancji.

Podsumowując zarzuty co do sposobu czy kierunku merytorycznego rozpoznania sprawy nie są przedmiotem zainteresowania Sądu rozpoznającego wniosek wyłączenie sędziego. Takie bowiem zarzuty strona winna podnieść w środku odwoławczym od orzeczenia co do istoty sprawy, z którym się nie zgadza.

Warto również podkreślić, iż w zachowaniu SSRG. T. wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Odwoławczy nie dopatrył się „braku bezstronności”.

Sąd Okręgowy podziela tutaj pogląd Sądu Najwyższego zawarty w postanowieniu z dnia 21 kwietnia 2011r., III UZ 9/11, iż zarzuty godzące w dokonaną przez sąd pierwszej instancji ocenę zebranego materiału dowodowego mogą być przedmiotem środków odwoławczych. Nie mogą natomiast być uważane za samodzielną podstawę wniosku o wyłączenie sędziego od rozpoznania sprawy. Nie można poprzez składanie nieuzasadnionego wniosku o wyłączenie sędziego wpływać na skład sądu rozpoznającego sprawę - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2010 r., II PK 344/09.

Przedstawienie przez sędziego, w trakcie rozprawy, tezy jednego z orzeczeń Sądu Najwyższego nie oznacza konieczności wyłączenia tego sędziego od rozpoznania sprawy.

Odnosząc się do rozpoznawanej sprawy wskazać tutaj należy, że z wniosku strony pozwanej wynika powołanie przez Sędziego rozpoznającego sprawę VI P 3653/14 uchwały Sądu Najwyższego wydanej w składzie 7 sędziów w trakcie referowania stanu sprawy, a zapisy protokołu rozprawy z dnia 16 października 2014r. wskazują, że dotyczy to uchwały z dnia 12 czerwca 2014r., II PZP 1/14. Zauważyć w związku z tym trzeba, że uchwała ta została już wcześniej przedstawiona przez stronę powodową w treści uzasadnienia pozwu (k-2v. a.s.), a strona pozwana w odpowiedzi na pozew przedstawiła swoje stanowisko odnośnie tego orzeczenia (k-26-27 a.s.). Trudno więc dopatrzeć się jakichkolwiek oznak bezstronności Sędziego w sytuacji przytoczenia uchwały Sądu Najwyższego powołanej wcześniej przez stronę postępowania, o czy posiadała informację druga strona.

Ponadto podstawą wyłączenia sędziego nie może być powołana przez stronę wadliwość oceny prawnej sprawy, bowiem kwestia ta może być badana jedynie w drodze zaskarżenia ewentualnego niekorzystnego rozstrzygnięcia do Sądu drugiej instancji – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 1972r., I PZ 9/72, zdanie 1. Okoliczność, że sędzia reprezentuje pogląd prawny niekorzystny dla strony, nie uzasadnia wyłączenia go od rozpoznania sprawy na mocy art. 49 k.p.c. – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2011r., III UZ 9/11, teza 3.

W zakresie natomiast zarzutu zasugerowania powodowi, który jest reprezentowany przez fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, obecnego na rozprawie, możliwości powołania dowodu z przesłuchania w charakterze świadków kierowców, z którymi powód odbywał podróże służbowe w załodze dwuosobowej wskazać należy, że zapisy protokołu rozprawy z dnia 16 października 2014r., nawet po jego sprostowaniu nie potwierdzają takiej czynności Sądu. Z treści protokołu rozprawy wynika jedynie, że pełnomocnik strony powodowej został zobowiązany, na swój wniosek, do zajęcia stanowiska na treść odpowiedzi na pozew. Protokół rozprawy stanowi sprawozdawczy dokument urzędowy, którego celem jest utrwalenie przebiegu posiedzenia i innych czynności określonych w art. 158 § 1 k.p.c. Celem jego jest miarodajne stwierdzenie istnienia lub nieistnienia istotnych - dla przebiegu postępowania w sprawie - faktów.

Jako dokument urzędowy korzysta on z wynikających z art. 244 k.p.c. domniemań prawdziwości oraz prawidłowości zawartych w nim stwierdzeń i oświadczeń – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2005r., I CK 4/05.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezpodstawne.

(-) SSO J. Ł. (-) SSO M. A. (ref.) (-) SSO P. B.-P.